

GLOSES

V

Sant Cristòfol, patró dels sportmans i no sols dels xòfers, doncs hauria trigat molts i molts anys a ésser honorat com a tal, ha celebrat també en nostra vila la seva festa amb esplendidesa desacostumada,

Es diumenge. Matí de sol, de calor asfixiant i temperatura que convida, pagant-s'ho hom, a *fer* la gaseosa o l'horxata gelada.

Som a mig matí, quant pel carrer d'Alfons XIII, la carretera, amb pis cuidadosament arranjat, passa la caravana, com cuca de no sé quin nom en diuen, ara estirant-se, ara arrontsint-se graciosament.

Ronquen els motors estrepitosament.

Es que el *gas* hi va a *dojo*.

«El Clavileño» i «Petróleos Porto-Pi» somriuen olímpicament.

També ells en fan de festa. Vés qui ho diria!

Obra la comitiva, una camionada *Parra-monesca* de músics desgranant airosa marxa, dintre un florit jardí ambulant. Una mena d'envelat mòvile amb auto.

Després segueixen la corrúa, quasi inacabable, de cotxes de tots models i categories. La caravana Citroën, al seu costat resulta un *mito*.

I mentre en uns, en els més, la gentilesa d'unes cares enriolades i formoses, d'uns ulls que radien i cremen més que el maieix sol (que ja es dir), atrauen impecablement les meves mirades i les de tothom; en altres, l'enfilall de tendres raïms humans que els atapeixen, duen fatalment a la meva pensa les enyorades paraules de: «Qui podés ésser com ells».

Heus'aquí, dugues belles notes de color, llum i vida que no devien passar despercebudes al nostre artista pintor Guinart.

Després, una volta feta la benedicció, bell arrodoniment de la festa amb sardanes i balls animadíssims.

Si mai per mai, es trobessin sportivament en pugna santa, noble i lleial, Sant Antoni Abad i Sant Cristòfol, decididament, sense titubeigs, ni vacil·lacions em decantaria per l'últim.

Arrastra rera d'ell més cavalls; és patró d'un mitjà de locomoció més modern, més progressin; prenen part en la seva festa més cares boniques (perdoneu, simpàtics carreters) i sempre, sempre, m'ha fet més por ésser aixafat per els flonjos neumàtics d'un auto de tants cavalls, que no pas per les entenimentades potes d'un *tiro* de quatre o cinc pencos.

Millor, per això, que tots dos Sants, em lliurin d'una cosa i l'altra.

MARIUS

Homenatge pòstum

Avui a la societat La Unió Lliberal de Granollers tindrà lloc una vetllada necrològica dedicada al que en vida fou el nostre amic i president d'aquella entitat En Joan Montañá Riera.

Des de la seva mort que li teníem també aquest deute i que ara per mitjà de la publicació exterioritzem, ja que en nostra vila hi comptava amb molts amics i nombroses relacions.

Per la seva bondat, intel·ligència i rectitud, en Montañá era mereixedor d'això i molt més.

En moltes ocasions ens havia ajudat, amb la seva poderosa influència, a explicar l'espínós camí de la vida. Perxò oferim aquesta delicada fior del nostre cor als seus amics i família que encara tant gratament el recorden.

En pau descansi el bon amic.

Mig en broma, mig en serió

Als nostres poetes els hi ha sortit un gra.

¡Si, senyors! Tal com sona.

No és res d'extrany, doncs si la majoria de grans acostumen a sortir per la Primavera, aquest no ha pogut eixir fins a ple istiu.

La peste ha vingut de Barcelona, com podia venir de Gratallops o bé d'Arbeca, en forma de corrector i comentador anònim de les composicions poètiques inserides en el nostre número tercer.

La mania censurativa (n'hi han que la exerceixen oficialment i sabem de qui es tracta) s'ha apoderat d'aquest subjecte (o subjectes) que, per el que deixa entreveure despenya en alguna Audiència, el càrrec de complidor de sentències, car no en té prou de voler-nos penjar una vegada, que després, fatídic, hi torna. Es que deu voler-se'n assegurar. Tira-peixet, com hi goses escanyant! Què fas oposicions per a la vacant de butxí?

Nosaltres, que fem les coses sense cap classe de pretensió, MONTSENY n'és una, agraim sempre aquelles